

ΧΟΡΧΕ ΜΠΟΥΚΑΪ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΝΑ

ΣΚΕΦΤΕΙΣ

*«Με τις ιστορίες
κοιμούνται τα παιδιά
και ξυπνάνε οι μεγάλοι»*

opera
animus

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΡΙΑ ΜΠΕΖΑΝΤΑΚΟΥ

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΠΡΙΝ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ, ενώ τελείωνα μια διάλεξη για ζευγάρια, θέλησα να διηγηθώ —όπως συνηθίζω— μια ιστορία ως αποχαιρετιστήριο δώρο. Προς έκπληξή μου, εκείνη τη φορά κάποιος από την ομάδα ζήτησε το λόγο και προσφέρθηκε ο ίδιος να μου δωρίσει μια ιστορία. Αυτό το παραμύθι που αγαπάω τόσο το γράφω τώρα στη μνήμη του φίλου μου, Jay Rabon.

Αυτή είναι η ιστορία ενός ανθρώπου τον οποίο εγώ θα χαρακτήριζα ερευνητή...

Ερευνητής είναι κάποιος που ψάχνει· όχι απαραίτητως κάποιος που βρίσκει.

Ούτε είναι κάποιος που ξέρει στα σίγουρα τι είναι αυτό που ψάχνει. Είναι, απλώς, κάποιος για τον οποίο η ζωή αποτελεί μια αναζήτηση.

Μια μέρα, ο ερευνητής διαισθάνθηκε ότι έπρεπε να πάει προς την πόλη του Καμίρ. Είχε μάθει να δίνει μεγάλη σημασία στα προαισθήματά του, που πήγαζαν από ένα μέρος δικό του μεν, άγνωστο δε.

Μετά από δύο μέρες πορείας στους σκονισμένους

δρόμους, διέκρινε από μακριά το Καμίρ. Λίγο πριν φτάσει στο χωριό, του τράβηξε την προσοχή ένας λόφος, δεξιά από το μονοπάτι. Ήταν σκεπασμένος από υπέροχη πρασινάδα και γεμάτος με δέντρα, πουλιά και μαγευτικά λουλούδια. Τον περιτριγύριζε κάτι σαν μικρός φράχτης φτιαγμένος από βαμμένο ξύλο.

Μια μπρούντζινη πορτούλα τον προσκαλούσε να μπει.

Ξαφνικά, αισθάνθηκε να ξεχνά το χωριό και υπέκυψε στην επιθυμία του να ξαποστάσει για λίγο σ' εκείνο το μέρος.

Ο ερευνητής πέρασε την είσοδο κι άρχισε να βαδίζει αργά δίπλα στις λευκές πέτρες που ήταν τοποθετημένες ανάκατα ανάμεσα στα δέντρα.

Άφησε το βλέμμα του να ξαποστάσει σαν την πεταλούδα, σε κάθε λεπτομέρεια του πολύχρωμου αυτού παραδείσου.

Τα μάτια του, όμως, ήταν μάτια ερευνητή, κι ίσως γι' αυτό ανακάλυψε εκείνη την επιγραφή πάνω σε μια απ' τις πέτρες:

*Αμπντούλ Ταρέγκ: έζησε 8 χρόνια, 6 μήνες,
δύο εβδομάδες και 3 μέρες.*

Τρόμαξε λίγο συνειδητοποιώντας ότι εκείνη η πέτρα δεν ήταν απλώς μια πέτρα: ήταν μια ταφόπλακα.

Λυπήθηκε όταν σκέφτηκε ότι ένα παιδί τόσο μικρής ηλικίας ήταν θαμμένο σ' εκείνο το μέρος.

Κοιτάζοντας γύρω του, ο άνθρωπος συνειδητοποίη-

σε ότι και η διπλανή πέτρα είχε μια επιγραφή. Πλησίασε να τη διαβάσει. Έλεγε:

Γιαμίν Καλίμπ: έζησε 5 χρόνια, 8 μήνες και 3 εβδομάδες.

Ο ερευνητής αισθάνθηκε φοβερή συγκίνηση.

Αυτό το πανέμορφο μέρος ήταν νεκροταφείο, και κάθε πέτρα ήταν ένας τάφος.

Μία μία, άρχισε να διαβάζει τις πλάκες.

Όλες είχαν παρόμοιες επιγραφές: ένα όνομα και τον ακριβή χρόνο ζωής του νεκρού.

Αλλά αυτό που τον τάραξε περισσότερο ήταν η διαπίστωση ότι ο άνθρωπος που είχε ζήσει τον πιο πολύ καιρό, μόλις που ξεπερνούσε τα έντεκα χρόνια...

Νικημένος από μια αβάσταχτη θλίψη, έκατσε κι άρχισε να κλαίει.

Ο φύλακας του νεκροταφείου που περνούσε από εκεί τον πλησίασε.

Τον κοίταξε να κλαίει για λίγο σιωπηλός, και μετά τον ρώτησε αν έκλαιγε για κάποιον συγγενή.

«Όχι, για κανέναν συγγενή» είπε ο ερευνητής. «Τι συμβαίνει σ' αυτό το χωριό; Τι πράγμα φοβερό έχει αυτός ο τόπος; Γιατί έχει τόσα πολλά νεκρά παιδιά θαμμένα σ' αυτό το μέρος; Ποια είναι η τρομερή κατάρα που βαραίνει αυτούς τους ανθρώπους και τους έχει υποχρεώσει να φτιάξουν ένα νεκροταφείο για παιδιά;»

Ο ηλικιωμένος χαμογέλασε και είπε:

«Μπορείτε να ηρεμήσετε. Δεν υπάρχει τέτοια κατά-

ρα. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι εδώ έχουμε ένα παλιό έθιμο. Θα σας εξηγήσω...

»Όταν ένας νέος συμπληρώνει τα δεκαπέντε του χρόνια, οι γονείς του του χαρίζουν ένα τετράδιο όπως αυτό που έχω εδώ, για να το κρεμάει στο λαιμό. Είναι παράδοση στον τόπο μας. Από τη στιγμή εκείνη κι έπειτα, κάθε φορά που κάποιος απολαμβάνει έντονα κάτι, ανοίγει το τετράδιο και σημειώνει:

Στα δεξιά, αυτό που απόλαυσε.

Στ' αριστερά, πόσο χρόνο κράτησε η απόλαυση.

»Έστω ότι γνώρισε μια κοπέλα και την ερωτεύτηκε. Πόσο κράτησε το μεγάλο αυτό πάθος και η χαρά της γνωριμίας τους; Μια εβδομάδα; Δύο; Τρεις και μισή;»

»Και μετά, η συγκίνηση του πρώτου φιλιού, η θαυμάσια ευχαρίστηση του πρώτου φιλιού... Πόσο κράτησε; Μόνο το ενάμισι λεπτό του φιλιού; Δύο μέρες; Μια εβδομάδα;

»Και η εγκυμοσύνη, και η γέννηση του πρώτου παιδιού;

»Και ο γάμος των φίλων;

»Και το ταξίδι που πάντα ήθελε;

»Και η συνάντηση με τον αδελφό που γυρίζει από μια μακρινή χώρα;

»Πόσο κράτησε στ' αλήθεια η απόλαυση αυτών των αισθήσεων;

»Ωρες; Μέρες;

»Έτσι, συνεχίζουμε να σημειώνουμε στο τετράδιο κάθε λεπτό που απολαμβάνουμε... Κάθε λεπτό.

»Όταν κάποιος πεθαίνει,
έχουμε τη συνήθεια
να ανοίγουμε το τετράδιό του
και να αθροίζουμε το χρόνο της απόλαυσης
για να τον γράψουμε πάνω στον τάφο του.
Γιατί αυτός είναι για εμάς
ο μοναδικός και πραγματικός χρόνος
ΠΟΥ ΕΧΟΥΜΕ ΖΗΣΕΙ.»

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα βασιλείο μακρινό και απομονωμένο, ήταν ένας βασιλιάς που του άρεσε πολύ η δύναμη της εξουσίας. Όμως, δεν μπορούσε να κατοικήσει το πάθος του για εξουσία απλώς και μόνο κατέχοντας την. Είχε και την ανάγκη να τον θαυμάζουν όλοι για τη δύναμή του. Έτσι, — όπως η μητριά της Χιονάτης που δεν της έφτανε μόνο να βλέπει την ομορφιά της — χρειαζόταν κι αυτός να κοιτάζεται σ' έναν καθρέφτη που να του λέει πόσο δυνατός ήταν. Δεν είχε μαγικούς καθρέφτες, αλλά ένα σαρδύλι κοκό και υπηρόχη που σερβίριζε μετρίως αν ήταν αυτός ο πιο δυνατός άνθρωπος του βασιλείου.

Απεραιόλητα, όλοι του απαντούσαν: